

tilfreds hermed. Det kan endvidere tænkes, at klageren får medhold i sin klage, f. eks. hvis den indklagede polititjenestemand erkender at have optrådt ukorrekt. Såfremt klageren i sådanne tilfælde modtager en beklagelse af det passerede med tilsagn om, at forholdet vil blive påtalt, og han erklærer sig tilfreds hermed, vil der ofte ikke være behov for at iværksætte nogen undersøgelse. Klageren må imidlertid vejledes om sin adgang til at få klagen indbragt for lokalnævnet, ligesom der skal udfærdiges et notat om det passerede, jfr. bekendtgørelsens § 14. Sagen bør endvidere forelægges lokalnævnet til gennemsyn, således at nævnet får lejlighed til at træffe bestemmelse om at iværksætte en nærmere undersøgelse i medfør af retsplejelovens § 1019, stk. 2.

Ovennævnte fremgangsmåde kan navnlig tænkes anvendt i tilfælde, hvor der indgives mundtlig klage, eller hvor klageren får lejlighed til mundtligt at uddybe sin klage, f. eks. ved indhentelse af supplerende oplysninger i medfør af bekendtgørelsens § 19.

8. I tilfælde, hvor klagesagen ikke kan forventes afsluttet inden for rimelig tid, bør klageren af politiet eller lokalnævnet underrettes om, hvad der sker i sagen, og hvornår en afgørelse kan ventes at foreligge. I tilfælde, hvor en undersøgelse er foretaget, og nævnet har fundet sagen tilstrækkeligt oplyst, skal klageren underrettes om sagens videresendelse til politimesteren (politidirektøren) til afgørelse, jfr. retsplejelovens § 1019 1, stk. 2.

C. Lokalnævnets behandling af klagesager.

1. Lokalnævnet har alene til opgave at træffe afgørelse om, hvorvidt der skal iværksættes en undersøgelse i anledning af en klage. Afgørelse af selve klagen falder uden for lokalnævnets kompetence.

2. Lokalnævnets afgørelse om, hvorvidt en undersøgelse bør iværksættes, vil i regelen kunne baseres på en skriftlig klage eller et notat i medfør af bekendtgørelsens § 14, og den indklagede polititjenestemands skriftlige udtalelse, eventuelt suppleret med oplysninger, der er indhentet i medfør af bekendtgørelsens § 19. Såfremt det besluttes at iværksætte en undersøgelse, bestemmer nævnet, hvorledes undersøgelsen skal foretages, jfr.

retsplejelovens § 1019 b, stk. 2. Hensynet til klageren og til den indklagede taler for, at sagerne fremmes med fornøden hurtighed og effektivitet. En retslig undersøgelse vil i almindelighed være mere tidskrævende og omstændelig end en undersøgelse, foretaget af statsadvokaten, og kan endvidere være mere belastende for sagens parter. Såfremt der ikke i de enkelte tilfælde er væsentlige modstående hensyn, bør undersøgelsen derfor i almindelighed foretages af statsadvokaten. Dette gælder særligt, såfremt der skal foretages afhøringer af personer, der bor forskellige steder i landet. Omvendt kan der foreligge tilfælde, hvor det skønnes af betydning, at forklaringer afgives under vidneansvar eller i offentlige retsmøder. I disse tilfælde og i tilfælde, hvor der i forvejen verserer straffesag mod klageren ved retten, kan en retslig undersøgelse være mest hensigtsmæssig.

3. Når undersøgelsen er afsluttet, modtager lokalnævnet den af statsadvokaten udfærdigede redegørelse. Lokalnævnet tager stilling til, om sagen kan anses for tilstrækkeligt oplyst, og sender i bekræftende fald materialet til politimesteren (politidirektøren), som på baggrund af det modtagne materiale træffer afgørelse om selve klagen, jfr. retsplejelovens § 1019 1, stk. 2, og bekendtgørelsens § 25, stk. 1.

4. Bestemmelserne om lokalnævn giver ikke nævnet hjemmel til selv at foretage egentlige undersøgelser af klagen, f. eks. gennem afhøring ved nævnets formand eller sekretær. Derimod giver bekendtgørelsens § 19 mulighed for, at klageren af nævnet kan opfordres til at uddybe sin klage. En sådan uddybning kan eventuelt ske over for en repræsentant for nævnet efter nævnets nærmere bestemmelse.

5. Bestemmelserne om lokalnævn giver ikke klageren eller den indklagede adgang til personligt fremmøde i lokalnævnet. Ifølge offentlighedslovens § 12 kan den, der er part i en sag, som er til behandling i den offentlige forvaltning, forlange udsættelse med sagens afgørelse, til han har afgivet en udtalelse om sagen. En sådan udtalelse kan afgives mundtligt eller skriftligt efter partens valg. Den kan endvidere afgives af en repræsentant for parten, f. eks. en advokat. Denne